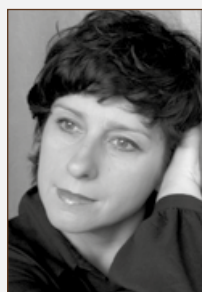

Dorota Kwoka

Poetka, recytatorka, malarka, animatorka kultury. Opublikowała tomiki poezji: *Otwieranie róży* (2008), *Jestem* (2008), *Na skrzydłach wiatru* (2009), *Za progiem* (2010), *Zamknięte w kufrze* (2011), *Wodospadem* (2013). Współautorka książek: *Jestem Rzeką* (2009) [z Jadwigą Kupiszewską i Adamem Jańcem] oraz *Zobaczyć Rzeszów i...* (2009) [z Bogusławem Kotulą]. Ze Stachem Ożogiem nagrała ponad 50 płyt z poezją swoją oraz innych osób. Członkini Związku Literatów Polskich.

Nad stawem

Na niewidzialnym brzegu
wstawała z mgieł

Witka jesieni
ścieliła jej cień
wirujący na falach

Mokrym liściem spoczęła
na bóstwie lasu

Pozostali w gemmie

Roje

Głazy – rumowiska os
ułożyły się w piramidę
ociekającą miodowym słuzem

Języki węży
zlizywały czułki
nieobecnością

Fatamorgana

Kukułka
przywołała twoje dłonie

Jaskółki
dawały nadzieję na więcej

Sowa
zatrzymała noc

Gdzie jestem

Lunula

Gdy przychodzisz nocą
jestem pełnią
Rodzę się w twoich dłoniach

Gdy odchodzisz
jestem nowiem
Skrrywam się w wikingowej
łodzi

Niczym cykl
księżycu Jestem przyplływem
i odpływem

Gdzie porwą nas
prądy morskie

Chryszczata

We mgle poranka
noc leniwie żegna
Chryszczatą

Pozostawia
modlący się strumień

który obmywa z krwi

Czas
przykrywa zastygłe ciała
płacze
ciszą
a dorosłe dziś drzewa
jak żywa historia
pokazują
zardzewiałą przeszłość
wbitą w ich serca

Kora

Rodziła się w korze
dorodnego modrzewia

Sklejał każdy jej
przyspieszony oddech

Trwała kołysana
jego wiatrem
wsluchując się
w dziecięcia czasu

Agnieszka Bulicz

Urodzona 6 października 1976 r. w Stalowej Woli. Od 2012 r. jest członkiem Stowarzyszenia Literackiego „Witryna”, a obecnie jego prezesem. W 2013 r. wydała debiutancki tomik poezji *Gondole czasu*. Laureatka konkursów poetyckich. Interesuje się literaturą, filmem, fotografią i malarstwem. Ciekawi ją poznawanie kultur i obyczajów innych krajów.

Ostatnie tchnienie jesieni

Korony drzew
dostojnie
pochylające się
nad zachodem słońca.
Kolory żółci i czerwieni
zatopione
w ostatnim pocałunku.
Migocące w promieniach
liście wierzby,
kasztanu i dębu.
Godnie składają
ukłon,
by oddać
ostatnie tchnienie
tej jesieni,
nim mroźny wicher
zamknie je w tysiącu kryształków
zwiastując kolejną porę roku

Fotograf

Jak ptak poderwany do lotu
wolny,
niezależny,
odpowiedzialny za swoje życie.
Jak drapieżka
szybki,
sprytny,
chwytający w szpony swą zdobycz.
Jak szpieg
cierpliwy,
opanowany,

atakujący z zaskoczenia.

Jeden gest
Jeden zdecydowany ruch dłoni,
by utrwalić
moment walki o przetrwanie

Kochankowie

Zapalcie świece
Pokażcie płomień nadziei
Niech trwa...
Wystarczy chcieć
Mówić, że jest pięknie
Kochać
Niech płoną uczucia
Pokażcie dobry świat
Pomóżcie tym, co nie wierzą
Niech to będzie też ich świat
Nie kryjcie się
Pokażcie światu miłość
Niech znajdzie swój rytm

Teresa Paryna

Urodziła się w Sońnicy Jarosławskiej (jej rodzina wywodzi się spod Lwowa), mieszka w Przemyślu. Autorka kilkunastu książek poetyckich, wiersze publikowała w ponad 40 almanachach, antologiach oraz w prasie ogólnopolskiej i polonijnej. Pisze również opowiadania, prozę poetycką i felietony. Laureatka wielu konkursów poetyckich. Jest członkiem Związku Literatów Polskich.

Pustynia

Otwiera się
wielka księga pustyni –
żółta i poskręcana jak papirus
zapisana potem i krwią...
Głuchy kamień
obojętny piach
uczają cierpliwości i pokory.
Tu czas
przeskakuje z wydmy na wydmy
by z samotnością palmy się zmierzyć.
Obszarpana filozofia Beduinów
odwraca się plecami
do współczesności.
Gra na nosie polityce
co w pozycji wyczekującej
zajmuje Wzgórza Golan.
ścieżką przypowieści biblijnych
nadchodzi wielbłąd
który nie utracił szansy
przejścia przez Ucho Igielne
przede mną ...

Betlejem polskie

Ojczy nasz,
który jesteś w Niebie
miej wyrozumiałość...
Twój Syn
ma się narodzić a tu:

Nuworysze – niepomni ubóstwa,
szybkim samochodem
odjadą w swój dobrobyt.

Uczeni w wordzie
gardząc cyrylicą
skasują pamięć między
niebem a piekłem.

Rządzący
w białych rękawiczkach
przygotują nową edycję
rzezi niewiniątek.

A wierząco-niewierzący
będą się łamać
tapetą tradycji.

Ryszard Mścisz

Poeta, krytyk literacki, satyryk, regionalista i publicysta. Urodził się w 1962 r. w Stalowej Woli, przez całe życie mieszka w Jeżowie, gdzie pracuje jako nauczyciel polonista w ponadgimnazjalnym Zespole Szkół. Jest autorem sześciu tomików poetyckich, dwóch książek satyrycznych, tekstów do albumów Jeżowego. W tym roku ukazał się jego tomik *Korytarze słów* wydany przez stalowowolskie Wydawnictwo Sztafeta. Laureat wielu konkursów literackich, m.in. dwukrotny zdobywca Złotego Pióra. Od wielu lat stały współpracownik kwartalnika „Fraza”. Członek rzeszowskiego oddziału ZLP i Stowarzyszenia Literackiego „Witryna” w Stalowej Woli.

Światło dla zmarłych

co rozświecają te wszystkie światełka
zapalone zmarłym w ich święto
tę największą jasność mają wszak za sobą
a ciemności grobu nie rozjaśni nic

czy patrzą na tę rewiew cmentarnej mody
śledzą wyścig kto ładniej i drożej świeci
chwalą się najładniejszym marmurem w okolicy
nieżyciowego trumiennego świata
co kwitnie lasem medalionów i krzyży

najjaśniej płonie blade światełko pamięci
znicz uczuć których nie zagasi żaden wiatr
dziejów ni życiowe burze
najpiękniej błyszczą drogi marmur żalu
pomnik tęsknoty podlewany każdego dnia

najwierniej strzeże grobu radość co odeszła
wraz z jego przyjściem i lata wspólnego życia
które wsiąknęły w samotność

Zapisać wolność

wolność piszę na korze brzozy
drzewo daje się złościć słowom
do szczytu nurzam się w zapomnieniu
nic nie ma ceny a cena wagi

na listkach rozpisałem lata
i rozrzuciłem w wieczność
padły łupem wiatru aż przegrały
z ziemią

pomyślałem że notorycznie za bardzo
jestem z sobą nie obok
za dużo szmerów a za mało szumnych
westchnień natury

Epifania

zaplątałem się w słowa gdy chwila
westchnęła kwiatem wyszumiała wiatr
na skroniach wierzy zatętniło lato
gałęzie doceniły wagę słowików
gdy las otulił się melodią ciszy

obłoki lepiły nową formę życia
by zaczął fantazji dodać do błękitu
pod słońcem nic co czuje ciężar lat
kolory wabiły oczy a radość wyzwalała
zapach lat co pamięcią ocalały przestrzeń

czas przystanął na wzgórzu zwanym nadzieją
które łagodnie rozsnuwa świeżą zielenią łąk